

Prædiken til Juleaften 2016.

Tekst. Lukas 2.1-14

Det er ikke så ofte at man er så stille, at man kan høre sit eget hjerte banke. Men man skal nok opdage det, hvis det pludselig standser. Den som har oplevet det, glemmer det aldrig. En, som oplevede det, og fik hjælp i tide, fortæller, at han fik et helt andet syn på hvad der var vigtigt i livet.

Livet fik for ham et nyt udsigtspunkt, hvorfra han så anderledes på livet. Det som før var selvfølge, blev nu et dagligt under. Det var som om verden stod stille. Timer og dage af en helt anden karakter. Ny indsigt i sig selv, og ny udsigt til livet.

Vi kender til at alt går så stærkt, der er så meget som skal gøres og gøres i tide, og så kommer der endnu noget som også skal gøres. Det er så sjældent at verden står så stille, at man kan høre sit hjerte slå. Oftest er pulsen som en banken i tindingerne, og man har ikke tid til at standse.

For sommetider kan noget ske som forstyrrer sind og tanker, og vender op og ned på det man regnede med.

Juledags morgen kommer med sin stilhed og sin eftertanke og vi samles juledag i kirken.

Det er som at gå ind i en stille verden, hvor pulsen falder til ro, og travlheden krav er opfyldt, alt ligger bag os. En dag hvor vi føler at vi har helt fri. Verden må vente til i morgen.

Stilheden juledag er med til at dreje sind og tanker ind i en anden verden.

Men midt i al højtid, også på en stille juledag, midt i alt det gode som sker, er der en kamp for at gøre det rette, og en kamp med sig selv. En kamp mellem retfærdighed og barmhjertighed. En kamp mellem det nødvendige og det fælles. En kamp

mellem hverdagens krav og festens urørlighed. En kamp mellem tro og tvivl.

Også Josef drog op fra Nazareth i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem.

Josef den stille mand, er en hovedperson i juleevangeliet, måske lidt glemt, Josef er manden midt i denne kamp.

Josef drog op fra Nazareth og tog Maria med. Sådan fortæller Lukas det. Josef drog. Han var manden midt i hverdagens og livets krav, bar det på sine skuldre.

Josef sagde ikke så meget, han handlede.

Men bag hans handling lå en kamp, en kamp han havde kæmpet med sig selv og Gud.

Juleevangeliet fanger vore øjne, lader os kigge ind i et øjeblik i verdens historie, og i menneskers historie, og i Josefs historie. Når vi går med ind, giver det os et andet syn på livet. Ny indsigt og ny udsigt.

Josef står for mig, som manden og mennesket, som kæmper med sig selv, om han tør gå med på vejen til det sted hvor verden ser anderledes ud. Men for at finde det sted skal han følge Maria. Men tør han tro hende?

Tør han tro det ord som hun har sagt ham.

Tør han gå med til det sted hvor Gud ser anderledes ud?

Tør han tro på sin Maria.

Josef kunne være blevet hjemme i sin egen retsindighed.

Josef en mand i kamp med sig selv, mellem det han troede var ret og rigtigt, og så sin kærlighed til Maria og hendes tro. En kamp hvor det han troede om Gud var en del af kampen.

Josefs kamp er så fint beskrevet. Den ensommes kamp. Kampen med sig selv og sin tro. Hvor det han troede på var udfordret. Gud, og ret og retfærdighed. Og så Marias tro på Gud, og om at det er muligt at gå Guds vej.

Men alt taler i mod det.

Gik han ville han risikere alt. Gik han ikke, kunne han se for sig at måtte gå videre i livet som den forrådtte, den svigtede. Som den der ofrede sig selv og sin kærlighed, for at Maria kunne gå sin vej.

For Josef så det jo ud som om at Maria havde svigte ham og deres kærlighed. Josef var bange. Hans drømme lå i grus. Det hjem og den fremtid han havde set for sig lå knust.

Men han kunne ikke bringe sin skuffelse ud i vrede. Dertil elskede han Maria for højt. Som den der elskede sandt, kunne han ikke gøre andet end at måtte gøre Maria fri af sig selv. Kærlighed der ikke vil tvinge, kærlighed der ikke vil knuse. Han måtte lade hende gå. Men så måtte han også svigte sin kærlighed til hende.

Josef måtte gå en enegang.

Josef gik sin lønkammer gang.

Når han arbejdede i træet med sine hænder, arbejdede hans sind i bøn. I natten kværnede tankerne.

Mattæus fortæller hvordan han i drømmen fandt den vej han skulle gå. Drømmen sagde ham det Maria havde fortalt. Barnet er Guds. Undfanget ved Helligånden.

Turde han tro som Maria.

I drømmen kom kaldet fra Gud også til ham.

Og i drømmen opgaven til ham. Du skal give ham navnet Jesus. Faderens opgave, at give navn til sin søn. Den opgave fik Josef. Nattens drømmefyldte søvn gav Josef modet til at gå den vej, som troen viste ham. Den vej, hvor troen på Gud måtte bære ham.

Josef gik med til det sted hvor Gud ser anderledes ud, end han troede om ham. Til det sted, hvor Gud gav ham ny indsigt og en ny udsigt til livet.

Vi har hver fået dannet os et billede af Gud, om hvordan han er, gør og handler. Billedet kan være forment for os af mange

forskellige personer, oplevelser i livet, ord og tanker. Det kan være som en skygge der dækker over os, eller som et lys der blænder os.

Juleevangeliet giver os et billede af Gud, som vi alle kan tænke med, og gå ind i. Billedet af Gud, som ham der giver os sin søn, som et barn, født i en stald, svøbt og liggende i en krybbe. Sådan er Gud.

Barnet var svøbt. Pakket ind for at holdes varm, men også så det ikke engang kunne bevæge sine arme og ben. Så magtesløs, så helt lagt i menneskers hænder. Så overgivet til andre.

Det billede af Gud, som barnet i svøb giver os, kalder på os. Enhver som står og ser på barnet i svøb hører et kald, den magtesløses kald, Guds kald. Kaldet til tro og til kærlighed.

Juleevangeliet er Guds kald til tro.

Og vi føler alle at stærkere kald kan ikke høres. Umærkeligt lister Gud sig ind i vore hjerter og føder troen i os.

Gud som troens giver. Gud som giver sig til mennesket. Gud som giver os grund til at tro og håbe. Og giver grund til at tro og handle, så den verden vi ser et glimt af i fødestuen i Betlehem også er den verden vi går ud for at gøre til virkelighed.

Så håbet vi fik også bliver en vision for troens vandring.

Juleevangeliet åbner vejen for os alle til den verden hvor Gud tager imod og giver.

Når et menneske først har set barnet i krybben, på sin vej mod Gud, bliver udsigten til livet forandret. Således elskede Gud at han gav sin søn. Når man først har set den gave til mennesker, til sig selv, så bliver det vanskeligt at vende tilbage til hverdagens liv uden at måtte tage samme kærlighed og barmhjertighed med sig som sit livs præg.

Glædelig jul.